

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Sapientia

Pinamonti, Giovanni Pietro
Segneri, Paolo

Coloniae, Anno M.D.CCVI.

VD18 12664146

Consideratio quinta pro die Jovis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50782](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50782)

quia tibi summè contrarium, & cordi tuo super omnia inimicum. Ità ego duplicè liberatus malo, culpæ atque pœnæ, in illa beatorum Patria laudabo nomen tuum assiduè, & misericordias tuas in æternum cantabo, Amen.

CONSIDERATIO V.

PRO DIE JOVIS.

Peccatum in Christo punitum.

PUNCTUM I.

Quàm grande Debitum peccato contractum.

Decem millia talenta. Matth. 18. 24.

I. **C**ONsidera, quantum debitum contrahas apud Deum, cum peccas. Hinc Justitia divina cupit sibi satisfieri, clamans: *redde quod debes*, illic verò satisfaciendi nec via, nec modus apparet. Conferant preces suas unum in cumulum Sancti omnes,
con-

conferant & fufum fanguinem omnes
Martyres , addant & amorem fuum
omnes Angeli, ipsaque demum Mater
Deipara meritorum fuorum thesau-
rum huc congerat ; omnis hic fatisfa-
ctionum apparatus nè unicum qui-
dem potis est expungere lethale pec-
catum. Plus ajo : finge animo, rerum
omnium Conditorem Deum , voce
illa omnipotente , quã ex nihilo pro-
duxit hunc mundum , eãdem ipsã pro-
ducere totidem alios, quot funt arenæ
grana in littore maris , eõsque omnes
impleri animabus sanctis , quarum
quælibet meritis superet Reginam
Sanctorum, Virginem Deiparentem,
(D) dico, citra ullam veritatis injuri-
am, quòd, si omnes hæ sanctæ animæ,
mille sæculis , omni austeritate vesti-
um, ciborum, jejuniorum, vigiliarum,
corpus emacient, si diu noctuque pre-
cibus instent apud Deum, sanguinera
è venis fundant , se ipsos offerant in
holocausta; dico inquam: quòd omnia
hæc opera, aut quæcunque alia in cen-
sum veniant, æquissimã divinæ justitiæ
state.

staterâ trutinata, tantum ponderis non non habeant quantum habet peccatum unicum lethale ; nec etiam per totam æternitatem, quantumvis milies multiplicata, ejusmodi confectura sint summam, ex qua satisfieri debito huic possit. (E) Id rectè intelligendum est: nempe ex eo, quòd peccatum sit injuria Majestatis infinitæ, contrahit inde aliquam malitiæ & deformitatis infinitatem, quæ rei creatæ obsequio expleri neuiquam potest.

PUNCTUM II.

Christus solus huic debito satisfecit.

Cum non haberet unde redderet. Math. 18. 25. Christus mortuus est pro peccatis. 1. ad Corinth. 15. 3.

II. **C**onsidera quòd, cum impar sis solvendo huic tam immenso debito, Deus ipse soluturus venerit in hunc mundum, & indutus humanam carnem, per bonitatis quendam excessum, sibi met ipsi imposuerit onus satisfaciendi divinæ justitiæ ; ad quod,
opus

opus erat infinito meritorum thesau-
ro. Huic fini, quamvis unicum suspi-
rium à Christo emissum, suffecturum
erat abundantissimè, nihilominus ad
demonstrandum odium suum adver-
sus peccatum, & inculcandam nobis
malitiæ ejus gravitatem ex pretio me-
dicinæ, subdidit semet sponte suâ tan-
tis doloribus internis externisque, ut
eorum comprehendere magnitudi-
nem intellectus humanus nequeat; &
divinus vates, visa eorum imagine
quapiam, aliud aptius nomen non re-
pererit, quo compellaret, quàm vastis-
simi maris, circumquaque latissimè
diffusi, nec ullo termino aut littore co-
ercendi. Pone tibi ob oculos aliquan-
tis per Crucifixi Servatoris tui imagi-
nem attentius considerandam, vide
omnibus patientem sensibus, singu-
los quippe proprium suum tor-
mentum exercet; vide membris etis-
am omnibus excarnificatum, siqui-
dem à planta pedis ad verticem usque
capitis non est in eo vel tantilla pars
cruciatu suo immunis vide ab omni
ho-

hominum genere divexatum, qui tamen in aliis omnibus discordes, in id solum conjuraverant collatis calculis, ut Dei filium exquisitissimis tormentis, citra commiserationem, excarnificarent: perpende quid sit, virgineum illud corpus, ex perfectissima sui constitutione, delicatissimo sensu præditum, subjici crudelissimæ carnificinæ verberum, quæ in ipsum, sævæ instar grandinis, ictibus millenis cadebant, non flagellis tantum, sed & catenis, & nodosis fustibus incussa, à sceleratis illis manibus carnificum, tum suamet rabie, tum instigatione dæmonum supra bestias sævientium. Perpende quid sit, inaudito tormenti genere redimiti coronâ, cujus spinæ duæ ultra septuaginta, illam divinæ sapientiæ regiam, caput illud adorandum, totidem mucronibus immaniter confodiant. Quid sit, tres horas integras pendere, tribus clavis suffixam cruci, nudum, citra ullam virium restorationem, ab omnibus derelictum, denique acerrimos inter cruciatus, præ dolorum vehementi-

men-

mentia, super infami ligno mori. Spina
unica, plantæ leonis infixæ, regi illi ani-
malium extorquet præ dolore rugi-
tum: quis igitur quantûsque fuerit cru-
ciatus, tanto temporis spatio, tribus
duntaxat clavis, totius molem corpor-
is sustinere, caput habere tot spinis
transfixum, millenis & millenis vulne-
ribus fundere sanguinis rivos? quis, in-
quam, iste quantûsque fuerit crucia-
tus? adde huic dolorum cumulo op-
probria insuper, ignominiosa blasphe-
mæque dictæria, adde internos, eôs-
que longè gravissimos cruciatus, qui-
bus amoris sedes, cor illud amantis-
simi JESU, multò acerbius lancinatum
est, atque hos, mensurâ amoris ipsius
erga patrem, & odii adversus peccat-
um magnitudine emetire. Sunt, qui
scribant ex Doctoribus, Christum
tantum fuisse passum, quantum pœnæ
temporalis merebantur in hac vita
omnia totius mundi peccata præteri-
ta, præsentia, ac futura, neque id so-
lùm æstimato valore, quem Christi
tormenta à deitate trahebant, sed eti-

am servata proportione, quæ ex solis naturæ humanæ viribus, reperiri debebat, debitum inter, & satisfactionem. Quod si ità est, quis unquam cogitatione exhauriet abyssum illam pœnarum, quis fundum attinget amarissimi hujus dolorum Oceani? id sanè certum est, atque indubitatum, non suffecturam fuisse, citra grandemiraculum; tam immanibus tormentis Christi servatoris vitam, sed idem ille Deus, qui toties patrat prodigia, nè fideles sui cogantur pati, eadem in semetipso tunc iteravit, ut pati posset omni humanâ fide majora,

PUNCTUM III.

Quid ex prædictis sequatur.

Peccata nostra ipse pertulit in Corpore suo, ut peccatis morcui justitia vivamus. 1. Petri 2. 24.

III. **I**Tà ratiocinare: si peccatum foret malum tantùm imaginari-
um.

um, si jocus & sarcasmus trivialis, tantòne nisu, divina Numinis sapientia, ad illius destructionem fuisset allaboratura, ut plecteret illud tam rigidè, non solùm in eo, qui commisit, sed in ipsa filii sui unigeniti innocentia, qui pœnam illius luit pro aliis? certum est atque indubitatum, divinam justitiam luculentius demonstrasse rigorem suum orbi, unico flagelli ictu, sanctissimo Servatoris Corpori inflictò, quàm si in frustra comminuisset stellas omnes, evertisset elementa, homines omnes & angelos deturbasset in infernum; minima quippe pœna Dei-Hominis, comparari non potest ruinæ omnium simul rerum creatarum. Quid porrò erit, non levem ictum unicum infligere, sed toti ignominiarum ac tormentorum Oceano immergere vitam Dei-Hominis? O! quantum igitur diversa est apud cœlites peccati æstimatio, ab ea, quæ fit à nobis in patria ista ignorantia ac tenebrarum! quàm longè alia est divinæ justitiæ trutina, quæ tamen nec falli

falli potest, nec fallere! Secundùm hæc perpende animò duas summi momenti veritates, quarum prima est: quoties peccas post Christi mortem, festinare te rursus, ad eum de novo affigendum cruci; nec mirère; non mea hæc est, sed Spiritûs sancti sententia; rationem accipe, quia talem scilicet repetis Dei offensam, cui compensandæ ex rigore justitiæ, minor non sufficit satisfactio, quàm quæ in monte Calvariæ ipsâ Dei morte exacta est. Unde in tuo corde, mi homo, peccatis commaculato reperit Christus flagella sua, reperit spinas, clavos, proditiones, insultationes, accusationes, condemnationem, ipsam denique crucem reperit. Altera veritas est: quod peccando, vires salutiferæ Christi mortis, quantum in te est, infringas, & ipse obites, quò minùs salutis tuæ effectum sortiatur opus illud, omnium, quæ omnipotens Dei caritas æterno tuo bono destinare potuit, maximum; præstantissimùmque. Poterat hæc consideratio, Christo è cruce pendenti, pellicere ex imo corde

de

de amarissimas lacrymas, cum videret mortem suam, omnium saluti de se abundantissime suffecturam, tam paucis fore proficuum; & peccatum insuper, tantis à se laboribus ac impendiis exagitatam, invenire adhuc refugium in cordibus tot peccatorum, qui culpam suam absque fructu prodigant arrham illam paradisi.

ORATIO,

SI unquam aliàs, nunc certè tempus est exhibendi te mihi Deum misericordiae ac benignitatis, Jesu mi amantissime, Conditor ac Redemptor, atque omne bonum meum. Ecce! monstrum ingritudinis ac perfidiae, sistit se divino conspectui tuo. Quid facere poteris amplius in gratiam mei, quàm mori in cruce? poterisne majori pretio regnum tuum ac potestatem mercari, quàm quo salutem meam redemisti? quid dixerint Seraphini, cum Deum viderent, inter duos latrones cruci affixum? mori Deum, & mori quidem

C

in

inter tormenta tam immania ; inter
opprobria tam nefanda, fluctibus do-
loris obrutum decumanis ? nunquid
par erat ; ut excellæ illæ mentes, attoni-
tæ obstupescerent tam in expectato
charitatis excessu , cuius capax non
erat cor aliud, quàm divinum ? Sed en !
nova admirandi materies ! en prodis-
gium ingratitude, supra bonitatis
excessum, novum atque insolens ! post
tot perpeffiones , post tantum sangui-
nis prodigè effusum , quos fructus
refers mi Deus ? nondum expugnare
potuisti ingratum hoc cor meum ?
Vah ! propudium meum & dedecus
abominandum ! post mortem mei
causâ exantlatam , potui contemnere
te, potui renovare vulnera tua, novis-
que sceleribus tuum conculcare san-
guinem ? Ah ! ut nunc saltèm parem in-
gratitudini meæ sentirem dolorem,
ut pœnitentiam saltèm pro amore, pro
sanguine lacrymas redderem ! sed &
istic deficio miser , neque aliud mihi
restat , quàm ut ad te confugiam mi
Deus ! & desiderem hunc dolorem, &

Consideratio V. 51

ex toto corde flagitem. Vides domine,
& scis, me hunc non mereri, sed & scis,
consequi me eum non posse absque te;
ex me cadere possum, at non resurge-
re; averti à te, sed non redire ad te;
peccare, sed non pœnitere. Tu Ama-
tor animæ hujus fidelissimè, reliquis
miserationibus tuis etiam hanc adde,
ut operi manuum tuarum porrigas
dexteram, mèque miserum subleves
atque sustentas; ego amori tuo victas
do manus, æstimo & amo te super o-
mne bonum, & propter hunc solum a-
morem tui, abominor peccatum super
omne malum, detestor illud, & exe-
cutor, velut causam perpeffionum tua-
rum, tuæque mortis unicam origi-
nem. Patrocinentur jam mihi vulnera
illa, pro mea salute patientia, impe-
trant mihi misericordiam, gratiamque
abundantem, ut moriar pri-
ùs, quàm te rursus of-
fendam, Amen.